

El camí de Nasreddín

En Nasreddín era el fill petit d'una de les famílies més importants d'Aksehir, una ciutat de Turquia. Un bon dia, el seu pare li va dir:

-Nasreddin, un home com cal ha de saber triar el seu camí. Aviat faràs dotze anys, ja comença a ser l'hora que decideixis què vols fer a la vida.

Però el nen Nasreddín no sabia si volia ser soldat, mariner o professor. Totes les idees se li barrejaven al seu cap ple de pardals i va pensar que si anava a córrer món potser, en algun lloc, trobaria un camí on digués: aquest és "El camí de Nasreddín".

Va començar a viatjar i només pensava en el dia que tornaria sent una persona ben important, per fer content el seu pare.

Un matí d'estiu Nasreddín va arribar davant d'un petit estany on nedaven uns quants ànecs. Tenia tanta gana que va provar de caçar-ne un, però se li va escapar. Empipat, es va ficar les mans a les butxaques i hi va descobrir un tros de pa sec com una pedra. Així que va decidir provar de sucar el pa a l'aigua de l'estany.

-Hummmm! -feia Nasreddín mentre es menjava aquell tros de pa moll, com si fos el plat més deliciós del món.

Un sastre que venia de fira va quedar bocabadat en veure aquella estampa.

-Jove! -li va preguntar-, que no hi toqueu? Què feu sucant pa a l'estany?
-Ja ho veieu, mestre! -li va contestar Nasreddín-, menjo una sopa d'ànec boníssima!

Al sastre, aquell noi li va fer una barreja de pena i de gràcia tan gran que va decidir emportar-se'l a treballar amb ell. Així va ser com la història de la sopa d'ànec es va anar estenent per tots els mercats i fires on van anar a vendre Nasreddín i el seu amo.

Un vespre, per la festa gran de la ciutat, un mercader va convidar Nasreddín a un sopar on hi anirien tots els clients més rics que tenia. Quan el noi va arribar a l'entrada de la casa, els criats que guardaven la porta el van aturar:

-On vas vestit així? Això és un sopar de gent important! -li van dir-. Ja te'n pots tornar cap a casa!

Nasreddín va anar a veure el sastre amic seu i li va demanar que li deixés la túnica més bonica que tingués. Vestit així, va tornar a casa del mercader i aleshores tot van ser reverències i bones paraules:

-Oh, gran senyor -li van dir els criats, que no l'havien conegut-, aquesta casa s'honora amb la vostra presència!

I aleshores va entrar al menjador com si fos un príncep. Quan van servir el primer plat, Nasreddín va agafar la màniga de la túnica i la va sucuar al menjar mentre li deia:

-Té, bonica, tasta'l, ja veuràs que és bo!

El governador de la ciutat, que seia al seu costat, no es va poder estar de dir-li:

-On s'és vist això de sucuar la roba als plats? Que potser us heu begut l'enteniment?

I Nasreddín va tornar a donar-li una de les seves respostes sorprenents:

- Mireu, si no fos per aquesta roba, jo ara no seria aquí assegut davant d'aquest menjar tan bo. És just doncs que la roba també el tasti, el sopar, ja que se l'ha guanyat més que no pas jo.

El governador va pensar molt en aquella resposta tan encertada i, al final de la vetllada, va proposar a Nasreddín de ser el nou jutge de la ciutat. Només algú capaç de dir aquelles veritats es mereixia el càrrec de jutge.

Així va ser com Nasreddín va ser investit jutge. Ni ell mateix no es coneixia davant del mirall. Ja no era un nen. I va pensar:

-I el meu camí? Ja m'he fet gran i encara no l'he vist enlloc.

Un dia de mercat hi havia un carnisser que rostia carn en un fogonet i un pobre home, que no tenia prou diners per comprar-ne, es conformava olorant el saborós fum que sortia del rostit. Però el carnisser era un avar i va pensar que podia treure profit d'aquell home miserable:

-Eh, lladre! -li va dir-, paga'm pel fum de la meva carn, que te n'estàs fent un tip!

I en un moment va començar una discussió entre aquells dos homes tan forta que la gent del mercat va decidir avisar el jutge, o sigui, Nasreddin.

El carnisser volia cobrar pel fum perquè sortia de la seva carn i el pobre home deia que el fum s'escampava per l'aire i no es podia ni vendre ni comprar.

Finalment, Nasreddín va prendre una decisió. Va demanar al pobre les poques monedes que tenia i les va acostar a l'orella del carnisser. Però en lloc de donar-les-hi, les hi va fer dringar a cau d'orella.

-Ho has sentit bé? -li va preguntar- Doncs ja et pots donar per ben pagat. És just que si vols cobrar només pel fum de la carn, se't pagui només amb el soroll de les monedes.

Tothom va aplaudir la decisió tan justa de Nasreddín i la seva fama va començar a estendre's de casa en casa i de ciutat en ciutat. Però ell no estava del tot content. Continuava sense trobar el seu camí; segur que no el trobaria. Un vespre va decidir tornar a casa, ara només volia abraçar la seva família.

Quan el van veure arribar, els seus pares, que ja eren molt vellets, van començar a cridar:

-És en Nasreddín, és en Nasreddín Hodja!

I és que, mentre havia estat fora, les seves històries s'havien anat escampant i ara tothom l'anomenava Nasreddín el Savi, hodja, en turc. Aleshores Nasreddín, veient l'alegria dels seus pares, es va adonar que finalment havia trobat el seu camí.

Nasreddín va viure encara molts i molts anys més i sempre, fins i tot quan ja era un vell xaruc, va continuar tenint pardals al cap. Potser van ser aquests pardals els que van fer que les històries de Nasreddín encara ara s'expliquin arreu del món.

Guió: Maica Meseguer i Espada

-
-
- Amb el suport de

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)